

LA MALA PRAXI, UN SOBRECOST

Jordi Fabrellas Payret
VICEGERENT DEL CETIG

De mala praxi professional sempre n'hi ha hagut, però un període de crisi llarg com el que estem vivint fa que augmenti i que la seva visualització i incidència sobre els ciutadans sigui mes notable. Els casos de mala praxi dels quals els mitjans de comunicació normalment es fan ressò solen estar vinculats a actuacions d'alguns professionals de la medicina, de la justícia o del món de la política, és a dir, metges, advocats, polítics..., però n'hi ha uns altres que passen més desapercebuts tant per als mitjans de comunicació com per a la ciutadania en general, la dels tècnics com arquitectes, enginyers... Aquesta pot provocar i provoca perjudicis i costos econòmics a la ciutadania, i fins i tot a l'Administració. Els seus efectes, normalment, no són directes i per tant la seva percepció és menor. L'actuació errònia d'un polític pot ser portada dels mitjans de comunicació, però que un arquitecte o enginyer faci un certificat que no s'ajusta a la realitat no és una notícia a destacar, ja que la valoració que se'n fa, a nivell general, donat que afecta una activitat d'un

ciudadà anònim, és que no té gaire rellevància ni efectes importants.

Però sí que la té. Un certificat fet per un tècnic té el mateix valor i funció que l'acta que aixeca un notari. El notari dona fe que el que es diu a l'acta o la documentació que s'acompanya reflecteix fidelment el que li han tramès o ha vist. El certificat d'un tècnic el que reflecteix és que s'ha fet el que es va dir al projecte, el que es va aprovar a la llicència atorgada, que compleix la normativa vigent, que està totalment acabat...

Redactar un certificat fals comporta, encara que no ho sembli, un perjudici al ciutadà, ja que, per exemple, dir que un pilar està ignifugat i té una resistència al foc de 120 minuts sense que sigui cert comporta una disminució de les condicions de seguretat en cas d'incendi de les persones i el béns. També és un perjudici per a l'Administració, que amb l'aplicació de la Llei de Simplificació Administrativa fa que amb la presentació d'una declaració responsable que diu que es disposa de la documentació pertinent (projecte, certificat, RC...) permet obrir una activitat que aparentment ho compleix tot, però que en la realitat no ho fa, fet que representa per a l'Administració assumir una responsabilitat sobre quelcom que d'entrada no ha pogut comprovar. Finalment crea un greu perjudici a les professions tècniques, ja que aquest tipus d'actuacions afecten el prestigi de tots els altres companys de professió, fet que es tradueix en una devaluació de la signatura del

tècnic. En canvi, la signatura d'un notari va a missa, ningú la discuteix.

Hem parlat dels certificats falsos o que no reflecteixen tota la veritat, o si més no que no la diuen tota, com casos de mala praxi, i en canvi no dels errors dels projectes. Hi ha una diferència important per al ciutadà, el cost d'aquests errors queden coberts per la pòlissa de responsabilitat civil del tècnic, però en canvi sí que són un cost per a l'Administració, donat que els tècnics municipals esmercen temps i esforços a detectar els errors i incompliments i a redactar els corresponents requeriments. En el cas d'un certificat fals no hi ha cap mena de cobertura de l'assegurança: l'engany i la mentida no tenen cobertura, i per tant tots els costos econòmics derivats d'aquesta actuació seran assumits pel ciutadà, amb el conseqüent sobrecost. La Llei Omnibus i la Llei de Simplificació Administrativa són normes que pretenen disminuir les càrregues burocràtiques i en definitiva abaratir el cost i escurçar el temps d'obertura d'un negoci, però en cap cas eliminen l'obligació de disposar del corresponent projecte i certificat redactat per un tècnic competent i de la corresponent assegurança de responsabilitat civil.

La declaració responsable del titular diu que ho té tot i que compleix tota la reglamentació que sigui necessària, es pot dir que equival a la declaració jurada que es fa davant d'un jutge, i per aquest motiu es contrau una responsabilitat tant en l'àmbit civil, com en l'administratiu, com

en el penal. La majoria dels ciutadans que la signen no són conscients de la responsabilitat que tenen, fins el dia que hi ha un accident o incident.

Pel que fa als tècnics que la signen i que a més certifiquen en fals, n'hi ha de dos tipus: Els que són conscients del que fan, que solen ser insolvents, i a més no disposen de cap assegurança o si la tenen és de poc import; i els inconscients que es pensen que només fan una signatura que no té cap mena d'importància, que no passa res, que pel que cobren ja han fet prou redactant el paper i per tant no cal anar a comprovar la realitat. És un deure de tots -ciutadans, administració i col·legis professionals- dur a terme les accions necessàries. Des dels col·legis cal fer pedagogia, molta pedagogia, ja que la primera premissa a aplicar és que tothom és innocent fins que es demostrï el contrari, i per part de l'Administració i de la ciutadania, cal denunciar al col·legi tots els tècnics que incompleixin, per poder-los aplicar el codi deontològic corresponent, per tal d'inhabilitar-los per a l'exercici de la professió.

L'eliminació de l'obligatorietat del visat ha fet que disminueixi el control sobre molts aspectes dels treballs professionals, així com la idoneïtat del tècnic professional, ja que el que fa la verificació col·legial, entre d'altres coses, és fer una revisió documental i estructural del treball, de la normativa aplicada, que es disposa d'una assegurança de responsabilitat civil adequada... En definitiva, és una eina al servei dels ciutadans i de l'Administració per tal d'evitar l'intrusisme i la mala praxi perquè no representi un sobrecost per al ciutadà.

Cal llegir l'actualitat amb la lupa implacable d'Evgeny Morozov per trobar els perills del model econòmic i tecnològic que està canviant el món. L'assagista d'origen bielorús no té pèls a la llengua i no deixa canya dreta quan es tracta d'analitzar els capítols de les noves tecnologies. El seu primer llibre va ser una declaració de guerra: *El desengany d'internet*. Morozov dispara amb bala contra el que significa el «paradís» de Silicon Valley i l'entramat que hi ha al darrere. En resum: no és probable que **Mark Zuckerberg** el tingui com un autor de capçalera si tenim en compte el que opina sobre Facebook i altres imperis virtuals.

Al seu pas per Madrid ha donat mostres de pensador implacable que no s'acovardeix a l'hora de dir pestes contra els poderosos de la xarxa. Ho té molt clar: qui pensi que Twitter, Google, Amazon o Facebook són estendards de la llibertat i la democràcia són uns ingenus. I temeraris. En una al-

Tino Pertierra

MOROZOV, L'ASSOT DE LES XARXES SOCIALS

tra visita a Espanya, Morozov opinava de Google que «ignora i menysprea la sobirania, les institucions o l'Estat del benestar dels països democràtics i dels seus ciutadans. I només respon davant els seus accionistes». Ja llavors oferia una visió inquietant:

«Les xarxes socials ajuden que es consolidin autoritarismes tradicionals com el de la Xina o l'Iran i al fet que es renovin altres als països àrabs, on ara ja serveixen als nous intrusismes».

Com és possible? «La trinitat de l'autoritarisme és censura, propaganda i vigilància. I les xarxes socials faciliten la imposició d'aquesta trinitat». Per a Morozov, «estem privatitzant la nostra intimitat: l'estem regalant a empreses privades dirigides per una junta d'accionistes amb interessos molt privats. Ja tenen més informació que qualsevol govern. Per ara es conformen de convertir-la en diners, però un dia poden transformar-la en poder. I estem als seus peus».

La recent polèmica protagonitzada per Facebook sobre la manipulació de resultats en la seva secció de tendències porta el pensador a concloure que «els comissaris de continguts digitals com Facebook mai van tenir una missió cívica original, van néixer directament per guanyar diners i, per des-

comptat, aquest fet és una font constant de problemes i escàndols per a ells, ja que és molt difícil equilibrar uns objectius purament comercials amb qualsevol grau d'objectivitat o amb un servei a la comunitat».

Viatgem a juny de 2009: en produir-se la «revolució de la pols» a l'Iran, Occident s'afanya a etiquetar-la com la primera «revolució Twitter» i polítics i analistes s'omplen la boca parlant de l'immens poder agitador de les xarxes socials. El temps ha tombat aquestes expectatives. De fet, com sosté Morozov en el seu primer llibre, els règims de la Xina o l'Iran estan utilitzant Internet per perfeccionar les seves tècniques d'espionatge sobre la població. Per a ell, internet, més que alimentar el canvi que porti les protestes al carrer, podria convertir-se en el nou opi de les masses. Perquè, recorda, «des recerques més populars en els cercadors d'internet russos no són "què és la democràcia?" O "com protegir els drets humans?", sinó "què és l'amor?" i "com perdre pes"».

Bellvehí advocats

el despatx de les empreses

www.bellvehi.com Gran Via Jaume I, 18, 3r pral. - 17001 Girona - T. 972 21 97 73 - F. 972 21 31 87 - info@bellvehi.com

